

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, μετάφρ. **Ι.Ι. Σκυλλίσση**. — **ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο' ΝΟΘΟΣ**, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ**, **Εδγάρδου Πόου**, (τέλος). μετάφρ. **Ε. Ροΐδου**. — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία **Α. Δουμά**, μετάφρ. **Δμλ.** — **ΣΥΖΥΓΙΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ**, **Ευγενίου Ζύη** (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἵποσχεθέντες ὅτι κατὰ τὸ Γ' ἔτος θέλομεν δημοσιεύσει 52 εἰκόνας, ὁρίσαντες ἅμα καὶ τὰ μυθιστορήματα, ἅτινα δημοσιευθήσονται μετ' αὐτῶν, νομίζομεν καλὸν νὰ γνωστοποιήσωμεν τοῖς ἡμετέροις κκ. συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταις, ὅτι τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης δὲν θὰ περιέχῃ τοιαύτην, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς Κυριακῆς, οὕτω δὲ ἀκριβῶς ἐκπληροῦμεν τὸν ὅρον. ὃν ἀνεγράψαμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀγγελίᾳ.

Ἀῆξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητάς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακρίνεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλλίσση.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

B'

Ἐν μέσῳ τοιοῦτου σπαραγμοῦ, ἐστάθην πλησίον τῆς Ἰουλίττης καὶ προσήλωσα εἰς αὐτὴν τὰ ὄμματα. Εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον· πλήν καθρέπτει μέγας ὑπεράνω τοῦ ἀνακλίντρου κρεμάμενος μὲ ἀνταπέδιδε τὸ πρόσωπόν της. Ἦτο ὡχρὰ ὡς νεκρά, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς ὡς ἐν ὑπνῷ ἡ μορφή της ἀπεικόνιζεν ἀπαύδῃσιν μᾶλλον ἢ ὀδύνην, τοιαύτη δὲ ὑπῆρχε καὶ ἡ τῆς ψυχῆς της διάθεσις· ἀτονία καὶ ῥαθυμία διεδέχθησαν τὸν τελευταῖον τῶν παθῶν της παροξυσμόν. Ἠλπισα.

Τὴν ἐκάλεσα ἡσύχως, αὕτη δὲ μὲ παρετήρησεν ὡς ἐκθαμβος, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἡ μνήμη της τὴν ιδιότητα τοῦ διατηρεῖν τὰ πεπερασμένα, καὶ ἄρα τὰ ἐλησμονέει.

ἄμ' ἀφοῦ ἡ ψυχὴ της ἔπαυσε τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἀδημονίαν.

— Τί θέλεις ; μὲ εἶπε· διατί μ' ἐξυπνήσας ;

— Ἰουλίττα, τὴν λέγω, σὲ προσέβηκα, σύγγνωθι· κκιρίως σὲ ἐλύπησα . . .

— Ὅχι, ἀπήντησε φέρουσα τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ τείνουσα πρὸς ἐμὲ τὴν ἄλλην· ἀλλὰ μόνον τὴν φιλοτιμίαν μου ἔτρωσες. Σὲ παρακαλῶ, Ἀλαῖε, ἐνθυμοῦ ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδικόν μου, ὅτι ζῶ ἐκ τῶν δωρεῶν σου, καὶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐξαρτήσεώς μου ἀπ' ἄλλον ἄνθρωπον μὲ ταπεινώνει πολὺ. Ὑπῆρξες πρὸς ἐμὲ ἀγαθός, γενναῖότατος, τὸ ὁμολογῶ· μὲ προσφέρεις τὴν πᾶσαν περαιοποίησιν· μὲ κατακοσμεῖς ἀπὸ πολυτίμους λίθους, ἀφειδῶς μὲ παρέχεις πᾶσαν ὀλβιότητα, πᾶσαν λαμπρότητα· ἄνευ σοῦ θὰ ἤμην ἀποθαμμένη τίς οἶδε εἰς ποῖον νοσοκομεῖον πενήτων, ἢ εἰς ποῖον φρενοκομεῖον ἐγκαθειργμένη. Ὅλα αὐτὰ γνωρίζω. Ἀλλ' ἐνθυμήσου, Βυσταμέντιε, ὅτι αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμες ἀκουσίως μου· ὅτι μὲ παρέλαβες ἡμιθανῆ καὶ μ' ἐνοσήλευσες, χωρὶς ποσὺς ἐγὼ νὰ θέλω· ἐνθυμήσου ὅτι ἐγὼ ἤθελα νὰ ἀποθάνω, καὶ ὅτι πολλὰς νύκτας ἐπέρασες καθήμενος πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ κρατῶν τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ μ' ἐμποδίζης τοῦ νὰ αὐτοκτονήσω. Ἐνθυμήσου ὅτι καιρὸν πολὺν ἀπεποιήθην τὴν προστασίαν καὶ τὰς ἐυεργεσίας σου, καὶ ὅτι ἂν σήμερον στέργω αὐτὰ ὅλα, τοῦτο προέρχεται εἴτε ἐξ ἀδυναμίας, εἴτε ἐκ φιλίας καὶ εὐγνωμοσύνης μου πρὸς σέ, ἀφοῦ σὲ βλέπω γονυκλινῶς ἱκετεύοντά με νὰ μὴ τὰς ἀποκρούω. Γνωρίζω, φίλε μου, ὅτι πᾶς ὅστις ἀκούσῃ τὰ καθ' ἡμᾶς, σὲ μᾶλλον ἢ ἐμὲ θὰ συμπλήσῃ· ἀλλὰ διότι σὺ εἶσαι τόσο καλός, διὰ τοῦτο ἐγὼ εἶμαι ἀξιόμειπτος ; Καὶ πρέπει ὁ κόσμος νὰ μὲ κατακρίνῃ ὡς ἐξηυτελισμένην, ἐπειδὴ, μόνη μείνας, καὶ μὴ ἔχουσα ποῦ κλίνειν τὴν κεφαλὴν, ἐνεπιστεύθην τὸν ἐαυτόν μου εἰς τὴν εὐγενεστάτην τῶν καρδιῶν ἐπὶ γῆς ;

— Ἀγάπη μου, τὴν εἶπα πῆσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἰδοὺ ὅτι ἀπαντᾷς θαυμασίως εἰς τὰς χαμπερεῖς ὑβρεῖς τῶν ποταπῶν ἀνθρώπων, οἵτινες σὲ παρε-

γνώρισαν. Ἀλλὰ διατί τὰ λέγεις αὐτὰ πρὸς ἐμὲ ; Νομίζεις ὅτι ἔχεις χρεῖαν ἀπολογίας πρὸς τὸν Βυσταμέντιον δι' ἣν εὐδαίμονίαν παρέσχες εἰς αὐτόν, τὴν μόνην εὐδαίμονίαν ἣν ἡσθάνθην ἐπὶ γῆς ; Ἐγὼ μᾶλλον ὀφείλω νὰ ἀπολογηθῶ εἰς σέ, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ πταιστήτης. Γνωρίζω πόσῃ ἀντίστασιν ἀπήντησα ἐκ τῆς δικαίας φιλοτιμίας σου· οὐδ' ὤφειλα πώποτε νὰ λησμονήσω τοῦτο. Ὅσακις πλησίον σου λαμβάνω δεσποτικόν τινα τόνον, εἶμαι τρελός, ὁ ἄθλιος, τρελός, ἄξιος οἴκτου καὶ ὄχι συνερισμοῦ· διότι ἡ πρὸς σὲ περιπάθεια μου τυχάρπτεται τὰς φρένας καὶ καταβάλλει πᾶσάν μου δύναμιν. Σύγγνωθι, Ἰουλίττα μου, καὶ λησμονήσῃς τοὺς στιγμιαίους μου θυμούς. Φεῦ ! εἶμαι ἀδέξιός εἰς τὸ νὰ ἐφελκύω ἔρωτα· ὁ χαρακτήρ μου ἔχει τραχύτητα τινα δικαίως ἀπαρέσκουσιν. Ἰδέ, ἐνῶ μόλις ἤρχιζα νὰ σὲ ἱατρεύω, πάλιν σὲ ἐπλήγωσα· πολλάκις ἐντὸς μιᾶς ὥρας καταστρέφω πᾶν ὅ,τι μόλις κερτορθῶν ἐντὸς πολλῶν ἡμερῶν.

— Ὅχι, ὄχι, ἂς λησμονήσωμεν αὐτὴν τὴν ἔριδα, διέκοψεν ἡ Ἰουλίττα κατασπαζομένη με. Ἀντὶ ἐνὸς ἄλλους τὸ ὅποῖον σὺ μὲ προξενεῖς, ἐγὼ σὲ ἀνταποδίδω ἑκατόν. Ὁ χαρακτήρ σου ἀληθῶς εἶναι δεσποτικός ἐνίοτε, ἐξ ἄλλου δὲ μέρους καὶ ὁ πόνος μου εἶναι ὀδυνηρὸς ἀκόμη . . . ἀλλ' ὅμως μὴ τον ὑπολάβῃς ὡς ἀνίατον. Ἡ ἀγαθωσύνη καὶ ὁ ἔρωσ σου ἐπὶ τέλους θὰ τον κατανικήσουν. Θὰ ἤμην τρόντι ἀχάριστος ἂν ἀπεποιούμην τὴν ἐλπίδα ἣν μὲ ὑποδεικνύεις. Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁμιλοῦμεν περὶ νομίμου γάμου· ἴσως εἰς τοῦτο μὲ πείσης. Ὁμολογῶ μ' ὅλα ταῦτα, ὅτι φοβοῦμαι αὐτὴν τὴν ὑποταγήν, ὅποιαν τὴν καθιέρωσαν οἱ νόμοι καὶ αἱ προλήψεις· ὁ γάμος εἶναι τίμιον, ἀλλὰ καὶ ἄλυτον.

— Καὶ πάλιν, Ἰουλίττα μου, εἶπες ἕνα λόγον σκληρόν ! Ἐννοεῖς δηλαδὴ ὅτι φοβεῖσαι νὰ ἐνωθῇς μετ' ἐμοῦ διὰ βίου ;

— Ὅχι, ὄχι, βέβαια. Μὴ λυπεῖσαι, θὰ κάμω καθὼς ἐπιθυμεῖς· ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν σήμερον αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν. Ἄλλοτε.

— Ἐστὼ· ἀλλ' εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, καταξίωσέ με μιᾶς ἄλλης χάριτος· συναίνεσε ν' ἀναχωρήσωμεν αὐρίον ἐκ τῆς Βενετίας.

— 'Εξ ὅλης καρδίας μου. Τί πρὸς ἐμέ ἡ Βενετία καὶ ὁ, τι ἄλλο; "Ω, μὴ σε μέλη· μὴ με πιστεύης ὅταν στεναῶ διὰ τὸ παρελθόν μου· εἰς τοῦτο μὲ φέρεῖ ἡ ἀδημονία, ἡ ἀνοησία μου. Τὸ παρελθόν μου! ὦ, Θεέ μου! καὶ μήπως δὲν εἰξεύρεις πόσους ἔχω λόγους νὰ τὸ ἀποστρέφωμαι; "Ιδὲ πῶς κατῆλθα ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος! Μὲ ποίας δυνάμεις θὰ τὸ ἔδραττα ἐκ νέου ἐὰν μὲ ἐπεστρέφετο;

'Ησπάσθην τὴν χεῖρα τῆς 'Ιουλίττης ὡς εὐχαριστῶν αὐτὴν διὰ τὴν ἰσχὺν ἣν κατέβαλε πρὸς τὸν λόγον τῆς τοῦτον· ἀλλ' ὁμως δὲν ἐπέισθην· ἐκ τῶν ἀποκρίσεων τῆς οὐδεμίᾳ ὑπῆρχεν ὀριστική. 'Επανέλαβα τὸν περὶ τὴν αἰθούσαν μελαγχολικὸν μου περίπατον.

'Ηγέρθη νότος καὶ στιγμὴν ἀπεστέγνωσε τὸ λιθόστρωτον· διὸ ἡ πόλις κατέστη πάλιν πολυθρόνος, ὡς εἶναι συνήθως, καὶ μυρία ἠκούοντο ἑορτάσιμοι φωναί· ὅτε μὲν τὸ βραγγῶδες τῶν ἐν μέθῃ γονδολερῶν ἄσμα, ὅτε δ' αἱ κραυγαὶ τῶν ἐκ τῶν καφενείων ἐξερχομένων καὶ τοὺς διαβάτας μυκτηριζόντων προσωπιδοφόρων, ἢ ὁ σάλος τῆς κώπης ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς διώρυγος. Τὸ κινόνιον τῆς φρεγάτας ἐπηυχήθη τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὴν ἡχώ ἣτις εἰσὶν εἰς τὰ τενάγη (les lagunes) καὶ ἐξεγερθεῖσα ἀπήντησε πανταχόθεν πολύκροτος· τὸ αὐστριακὸν τύμπανον ἤνωσεν εἰς ταῦτα τὸν βάρβαρον γδοῦπόν του, καὶ ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ 'Αγίου Μάρκου διέχυσεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν θρηνώδη ἦχόν του.

Φρικτὴ μὲ κατεκυρίευσεν κατῆφεια. Τὰ κηρία καταναλισκόμενα μετέδιδον τὴν φλόγα εἰς τὰς ἐκ πρασίνου χάρτου περιδεδίτας τῶν καὶ διέχον ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ὅλων φῶς τι πελιδνόν. Τὰ πάντα πρὸς ἐμὲ ἐλάμβανον σχήματα καὶ ἦχους φαντασιώδεις. 'Η ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένη καὶ εἰς τὴν λευκὴν σισύραν αὐτῆς περιτετυλιγμένη 'Ιουλίττα μ' ἐφαίνετο ὡς νεκρά σκεπασμένη μὲ σάβανον. Τὰ ἄσματα καὶ οἱ γέλωτες τῶν ἔξωθεν ἐτροποποιοῦντο πρὸς τὰς ἀκοάς μου εἰς γόους ψυχῶν ἐν κινδύνῳ, καὶ πᾶσα γόνδολα, περὶ ὧσα ὑπὸ τὴν μαρμαρίνην γέφυραν τὴν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, παρίστα εἰς τὴν φαντασίαν μου ἄνθρωπον ὅστις πνιγόμενος ἠγωνία ἐντὸς τοῦ ὕδατος. 'Ενὶ λόγῳ, αἱ φρένες μου ἐνεπλήσθησαν ἀντιλήψεων ἀπογνώσεως καὶ θανάτου, καὶ δὲν κατάρθωσα ν' ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν μου ἐκ τοῦ ἄχθους τὸ ὅποιον τὴν κατέθλιβε.

'Αλλ' ὁμως ἡσύχασα βαθμηδόν, καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι φρονιμώτερα. Εἶδα ὅτι ἡ τῆς 'Ιουλίττης θεραπεία ὠδεύει βραδύτατα, καὶ ὅτι μεθ' ὅλην τὴν θυσίαν ἣν μοι παρεχώρησεν ἐξ εὐγνωμοσύνης, ἡ καρδιά τῆς ὑπῆρχεν εἰσέτι τετρωμένη ὡς καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας. Αἱ συνεχεῖς καὶ πικρόταται ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔρωτός της, ἔρωτος τόσοι οἰκτρῶς ἀνταποκρίσεως τυχόντος, μ' ἐφαίνοντο ἀκατανόητοι· μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσω αὐτὰς ἄλλως πῶς, τὰς ἀπέδιδα εἰς τὴν ἀνικανότητά μου. 'Εξάπαντος, ἔλεγα κατ' ἐμαυ-

τόν, ὁ χαρακτήρ μου θὰ τὴν ἐμπνέῃ ἀνυπερβλητὸν τινα ἀποστροφήν, τὴν ὁποίαν δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον. 'Ισως ἔχει ἀντιπαθῶς πρὸς τὸν βίον τὸν ὅποιον ἐγὼ διαίγω· καὶ ὁμως συνεμορφώθην μὲ τὰς ἐξεις τῆς 'Ο Λεώνης τὴν περιήγεν ἀπαύστως ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· ἀλλὰ κ' ἐγὼ δύο ἡδὴ ἔτη περιοδεύω μετ' αὐτῆς χωρὶς νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τινα τόπον, καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀναβῶ τὴν ἀπέλευσίν μου ἐξ ὁποιασδήποτε χώρας, ἅμα ὡς τὸ ἐλάχιστον ἀνακαλύπτω ἔχνος ἀκηδίας ἐπὶ τοῦ προσώπου της. 'Εν τοσοῦτῳ πάντοτε, πάντοτε μελαγχολικῇ ἰδοὺ τὸ βέβκιον· τίποτε δὲν τὴν εὐφραίνει. "Αν ἐνίοτε μειδιάσῃ, μειδιάσῃ ὅχι οἰκθρον, ἀλλ' ὅπως μ' εὐαρεστήσῃ. Οὐδὲν τῶν ὅσα ἀρέσκουν εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἔχει ῥοπήν εἰς τὸ ἄλλος της· εἶναι βράχος τὸν ὅποιον οὐδὲν διασείει, ἀδάμας δὲν οὐδὲν ἀλλοιοῖ. Τάλαινα 'Ιουλίττα! ὁποῖον σθένος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ σου! ὁποῖα ἀκαταμάχητος ἀντίστασις ἐν τῇ ἀτονίᾳ σου!

'Ανεπαισθήτως ἐκινήθην νὰ ἐκφράσω εἰς αὐτὴν ἐλευθέρως τὴν βράσανον τῆς ψυχῆς μου. 'Η 'Ιουλίττα ἡγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν βραχιόνων της, καὶ, κλίνασα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, μὲ ἤκροστο περιλύπως.

— "Ακουσε, τὴν εἶπα πλησιάζας, μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἄλλη τις ἀφορμὴ τοῦ ἄλλους σου. 'Εγὼ πολὺ σοῦ κατεπίεσα τὸ ἄλλος τοῦτο· τῶντι, πολὺ τὸ κατέθλιψες ἐν τῇ καρδίᾳ σου. "Ανὰνδρος φόβος μὲ ἀπέτρεψε τοῦ νὰ περιεργασθῶ μίαν πληγὴν τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα καὶ μόνη μὲ κατεσπάρτατε· σὺ δέ, ὡς γενναία, μὲ τὴν ἔκρυψες. Οὕτως ἀμελήθην καὶ ἐγκαταλειφθὲν τὸ τραῦμά σου τοῦτο ἐγαγγραινώθη ὁσημέραι, ἐνῶ καθεκάστην ὤφειλα νὰ τὸ θεραπεύω, νὰ τὸ γλυκαίνω. "Ημαρτον, 'Ιουλίττα. Νὰ μὲ δείξῃς τὸν πόνον σου, νὰ ἐκχύσῃς αὐτὸν ὅλον εἰς τὸ στῆθός μου. Χρεῖα νὰ μὲ διηγηθῇς τὰ παρελθόντα δεινὰ σου· νὰ φανερώσῃς τὸν ἐχθρόν μου εἰς ἐμέ· ναί, ἀνάγκη τούτου. Πρὸ ὀλίγου εἶπες ἕνα λόγον, τὸν ὅποιον οὐδέποτε θὰ λησμονήσω· μ' ἐξώρκισες νὰ προσφέρω εἰς σὲ τὸ ὄνομά του τοῦλάχιστον. Λοιπὸν ἔστω· ἐλθέ νὰ προσφέρωμεν ὁμοῦ τὸ κατηραμένον αὐτὸ ὄνομα, τὸ κατὸν καὶ γλώσσάν σου καὶ καρδίαν. 'Ελθέ νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ Λεώνη...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς 'Ιουλίττης ἐξήστραψαν ἀκουσίως τῆς· ἐξ οὗ κατεθλίβην ἐκ νέου, ἀλλὰ δόσας τόπον καὶ εἰς ταύτην τὴν ἀδημονίαν ἠρώτησα πῶς ἔβλεπε τὴν πρότασίν μου.

— Ναί, ἔσπευσε νὰ μὲ εἶπῃ· νομίζω ὅτι καλὰ τὸ ἐστοχάσθης. "Εχω, ὡς βλέπεις, τὸ στῆθος πλήρες δακρύων· ὁ φόβος μὴ σὲ λυπήσω μὲ κρατεῖ τοῦ νὰ τ' ἀφήσω νὰ ἐκρεύσουν, καὶ οὕτως ἐλίμνασαν εἰς τὰ ἐντός μου. "Αν ἐτόλμων νὰ σὲ ἀνοιχθῶ, νομίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔπασχα ὀλιγώτερον. 'Ο πόνος μου ὁμοιάζει μὲ ἄρωμα κλεισμένον πρὸ πολλοῦ ἐντὸς δοχείου· ἂς ἀνοιχθῇ τὸ δοχεῖον, καὶ τὸ ἄρωμα τάχιστα θὰ ἐξατμισθῇ. "Αν ἦτο δυνατόν νὰ ὁ-

μιλῶ περὶ τοῦ Λεώνη ἀδιακόπως, νὰ σὲ διηγούμαι καὶ τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας ἐκείνου μας τοῦ ἔρωτος, θὰ εἶχα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς χαρὰς μὲν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τὰς λύπας ὅσας αὐτὸς μὲ ἐπροξένησεν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἡ πρὸς ἐκείνον ἀπέχθειά σου πολλάκις μ' ἐφάνη ἄδικος· ὁ Λεώνης ἔχει πταίσματα πολλά, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὡς ἐναποταμιευμένα εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου, δὲν μὲ φαίνονται τόσοι φρικτά, ὅσον θὰ ἐφαίνοντο ἂν τὰ ἦκουσα παρ' ἄλλου τινὸς διηγούμενα.

— Λοιπὸν, τὴν εἶπα, θέλω νὰ τὰ ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου. Ποτὲ δὲν ἔμαθα λεπτομερῶς τὴν ὁληθρίαν αὐτὴν ἱστορίαν. Λέγε με... διηγήθητι ὅλην σου τὴν ζωὴν. 'Ισως ὅταν γνωρίσω ἐντελέστερον τὰ δεινὰ σου ἐπινοήσω καὶ τρόπον τινὰ θεραπείας καταλληλότερον. "Ολα, 'Ιουλίττα μου, νὰ μὲ τὰ ἐκθέσῃς· νὰ μάθω διὰ ποίων μέσων αὐτὸς ὁ Λεώνης ἠδυνήθη νὰ ἐπισύρῃ τόσοι ἔρωτα· νὰ μάθω ποῖον αὐτὸς ἐκέκτητο θέλητρον, ποῖον μυστηριώδες φίλτρον· διότι, ἐγὼ τοῦλάχιστον, κατήντησα νὰ θεωρῶ ὡς ματαιοπονίαν τὸ νὰ ζητῶ νὰ ἐξιχνιάσω τὴν ὁδὸν τῆς ἀπροσίτου καρδίας σου. Σὲ ἀκούω λοιπὸν, λέγε.

— Ναί, ναί, κ' ἐγὼ τοῦτο ἐπιθυμῶ, μὲ ἀπεκρίθη· τέλος πάντων αὐτὸ θὰ μὲ ἀνακουφίσῃ. "Αλλὰ ν' ἀφίσης νὰ σὲ τὰ ἐξιστορήσω ὅλα, χωρὶς τελείως νὰ μὲ διακόψῃς διὰ σχήματός τινος θλίψεως· ἡ ἀγαπηκτικέσως· ἐπειδὴ θὰ εἰπῶ τὰ πράγματα ἀκριβῶς καθὼς διέτρεξαν· καλὰ τε καὶ κακὰ· ὅσον ὑπέρερα καὶ ὅσον ἠράσθην.

— Ναί, ὅλα νὰ μὲ τὰ εἰπῇς, καὶ ὅλα νὰ τὰ ἀκούσω, ἀπεκρίθην.

Διέταξα δὲ τότε καὶ ἔφεραν νέα κηρία, ὡς καὶ προσέθεσαν εἰς τὴν ἐστίαν ξύλα.

'Η 'Ιουλίττα ἤρχισεν ὡς ἐξῆς.

"Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.

Β'

'Ιστορία ἐνὸς λίκνου.

Δύο ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε.

"Οσοὶ ἐπεσεκλήθησαν τὴν Τουραίνην βεβαίως θὰ διῆλθον τῆς ὁδοῦ τῆς Νάντης, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὸ μεγαλοπρεπὲς φρούριον τοῦ Λανζαί, οἰκοδομηθὲν ἐν ἔτει 992 καὶ ἀνακαίνισθὲν κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Πέτρου δὲ Βρός.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος τὸ ὑπερμέγεθος τοῦτο φρούριον περιεστοιχίσθη ὑπὸ πλείστων μικρῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸ μικρὸν χωρίον Λανζαί, ὁπερ ἤδη κατέστη πρωτεύουσα δήμου.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1393 οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι τοῦ Λανζαί, ἀντὶ νὰ διέλθωσιν ἀγαλλόμενοι αὐτὴν, τοῦναντίον ἐκλείσθησαν ἅπαντες εἰς τὰς οἰκίας των. Συμμορία τις ληστῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ 'Αγγλου 'Ιωάννου Μαλκράφτ, εἰσέβαλεν εἰς τὸ χωρίον.

'Αλλὰ πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, δεόν νὰ